William Shakespeare

EN SKÆRSOMMERNATSDRØM

Oversat og bearbejdet af Ole Dan Larsen

EN SKÆRSOMMERNATSDRØM af W. Shakespeare

Oversat og bearbejdet af Ole Dan Larsen

© Afola 2020. Opførelsesrettighederne tilhører Ole Dan Larsen og Afola.

Afola, Zentavej 18, 9260 Gistrup. www.afola.dk

Udgivelser af Ole Dan Larsen:

H.C. Andersen: Snedronningen, Afola 2002 (ebog Afola 2020)
Ole Dan Larsen: Mjøllner og Mistelten, Afola 2002 (ebog Afola 2020)
W. Shakespeare: En Skærsommernatsdrøm (overs. og bearb.), Drama 1989 (ebog Afola 2020)
Cambrigde serie: Arbejdsbog til En Skærsommernatsdrøm (overs.), Drama 2000
George Büchner: Woyzeck (overs. og bearb.), Drama 1992 (ebog Afola 2020)
Ole Dan Larsen: Troldspejlet, Drama 1996 (ebog Afola 2020)
Ole Dan Larsen: Den evige Faust, Afola 1998 (ebog Afola 2020)
W. Shakespeare: Stormen (overs. og bearb.), Afola 2002 (ebog Afola 2020)
H.C. Andersen: Rejsekammeraten, Afola 2002 (ebog Afola 2020)
H.C. Andersen: Skyggen, Afola 2005 (ebog Afola 2020)
Ole Dan Larsen: Den skjulte prins, Drama 2009 (ebog Afola 2020)
Ole Dan Larsen: Webdronningen, Afola 2011 (ebog Afola 2020)

ISBN 978-87-91402-22-7

EN SKÆRSOMMERNATSDRØM

Handlingen foregår i Theseus palads, i Athen og i skoven uden for Athen.

Personer:

Theseus	Hertug af Athen
Hippolyta	Amazonernes dronning, Theseus trolovede
Philostratus	Theseus ceremonimester
Ægæus	adelsmand, rådsmedlem
Hermia	Ægæus datter
Helena	Hermias veninde
Lysander	adelsmand
Demetrius	adelsmand
Peder Kvæde	tømrer
Nikolaj Skyttel	væver
Povel Piibe	bælgeflikker
Robert Tyndben	skrædder
Thomas Tuud	kedelflikker
Didrik Dyvel	snedker
Oberon	alfernes konge
Titania	alfernes dronning
Nis Puk Ærteblomst Spindelvæv Fnug Sennepsfrø	alfer

I AKT - 1. scene

Theseus palads

(Theseus, Hippolyta, Philostratus)

Theseus Nu nærmer sig vort bryllup, Hippolyta.
Kun fire lykkens dage er der nu
til måneny. Alligevel så er det,
som om den gamle måne rigtig nyder
at trække tiden ud. Dens drilleri
får tiden til at synes dobbelt lang.

Hippolyta De fire dage svinder hurtigt hen
og bli'r til nat, og fire nætters tid
er hurtigt væk i drøm. Og så vil månen,
li'som en sølverbue smile til os ned.

Theseus Philostratus!

Philostratus Min hertug!

Theseus Gå ud i byen
og sæt de unge men'sker op til fest.
Væk glædens ånd, den lette og den friske,
gem tungsind langt væk til begravelser.
Den gustne fyr skal ikke med til fest.
(Philostratus ud)
Hippolyta, jeg bejled' med mit sværd,
og gennem dine sår jeg vandt din hånd.
Nu skal vi giftes i en anden toneart,
med pomp og pragt, med glæde og med fest!

(Ægæus, Hermia, Lysander og Demetrius ind)

Ægæus Hil dig Theseus, vor hæderfulde hertug!

Theseus Tak, gode Ægæus. Hvad bringer dig hid?

Ægæus Jeg kommer fuld af harme for at klage
over mit barn, min datter Hermia.
Træd frem Demetrius. Se, ædle Herre,
til denne mand jeg gi'r min datters hånd.

Træd frem Lysander. Højvelbårne hertug,
den mand har helt forgjort min datters hjerte.
Ja, du Lysander, du har skrevet digte,
og du har sunget hede elskovssange
i måneskinnet under hendes vindu'.
Du har med lumskhed stjålet hendes hjerte
og vendt den lydighed, hun skylder mig,
sin egen far, til stædighed og trods.
Hvis ikke hun vil her, hos Eders Nåde,
gi' tilsagn om at giftes med Demetrius,
så kræver jeg min ret ifølge loven:
Som hendes far afgør jeg hendes skæbne:
Hun gifter sig med manden, jeg har valgt,
og ellers skal hun dø! Det siger loven.

Theseus — Hvad si'r du Hermia? Tænk dig godt om.
Din far bør være for dig som en gud.
Han har jo skabt dig, som en kunstner skaber
en voksfigur. Og li'som kunstneren har
han magten til at knuse sin figur.
Demetrius er da en prægtig mand.

Hermia — Det er Lysander osse!

Theseus — Egentlig nok
Men når vi skal ta' hensyn til din fars
beslutning, er Demetrius den rette.

Hermia — Jeg be'r så ydmygt Deres Nåde tilgi'.
Men lad mig høre fra min fyrstes mund:
Hvad er det værste, der kan ske mig, hvis
jeg ikke gifter mig med Demetrius?

Theseus — Så må du enten dø, eller for evigt
gi' afkald på at komme nær en mand.
Derfor, skøn Hermia, betænk dig vel.
Tænk på din ungdom, lyt til blodets puls.
Er det parat til nonnens golde liv,
som slæbes hen i klostrets dunkelhed?

Hermia — Det lyder stygt. Men hellere går jeg
i kloster, før end jeg vil gi' mig hen
til denne mand, jeg ikke kan fordrage.

Theseus Tænk dig nu om. Når månen bliver ny
på min og Hippolytas bryllupsdag,
da må du være rede til at dø
for din ulydighed imod din far.
Den anden mulighed er cølibatet
som nonne i Dianas kyske orden.

Demetrius Giv efter, søde Hermia. Og du, Lysander,
opgiv dit krav på min helt klare ret.

Lysander Demetrius. Ægæus elsker dig.
Gift dig med ham. Lad mig få Hermia.

Ægæus Spot kun, Lysander. Det er nemlig sandt,
jeg holder 'meget af ham. Så jeg gi'r
min ret til Hermia til Demetrius.

Lysander Hør, Herre. Jeg er li'så rig som han.
Min slægt er li'så fin. Min kærlighed
er størst. Og hvad der tæller mest af alt:
Den smukke Hermia, hun elsker mig!
Desuden har Demetrius gjort kur
til Nedars datter Helena, så hun
forguder, og tilbeder ham og kun
har øje for den utro tølper her.

Theseus Jeg ville tale med ham om det, men
forglemte det for mine egne sager.
Du, Hermia, bered dig på at lyde
din fader eller byens gamle lov.
Kom Hippolyta, er du glad min egen?
Demetrius, Ægæus, kom I med!

Ægæus Vi følger dig med glæde på dit bud.

(Theseus, Hippolyta, Ægæus og Demetrius ud.)

Lysander Så passer det trods alt alligevel,
det jeg har læst i sagn og eventyr:
Den ægte elskov går det aldrig godt.
To sande elskende kan aldrig få
hinanden, da de er forskellige
i stand, i alder eller omgangskreds.
Og lykkes det alligevel, trods alt,
så skilles de af sygdom, krig og død.

Hermia Så må det være skæbnens hårde lov,
som også rammer vores kærlighed.
Vi må vel vænne os til denne lod,
for skæbnen kan vi ikke kæmpe mod.

Lysander Det lyder for besnærende og sandt,
men hør nu her jeg har en anden plan.
Jeg har en gammel tante, som er enke.
Da hun er barnløs, er jeg som en søn
for hende. Der vil vi begi' os hen.
Hun bor en syv mil uden for Athen.
Dertil kan byens strenge lov ej nå.
i morgen aften skal du snige dig
ud af din faders hus og møde mig,
hvor jeg til majfest mødte dig og Helena,
i skoven ikke langt fra byen.

Hermia Min ven,
jeg sværger dig ved Amors stærke bue,
og ved hans bedste pil med gylden spids,
at jeg vil møde dig i morgen nat.

Lysander Hold ord min egen. Se, der kommer Helena.

(Helena ind)

Hermia Hvorhen så hastigt, skønne Helena?

Helena Hvad si'r du, skøn? Det kan du roligt ta'
i dig igen. Demetrius, han drages
af dig, dit øje, stemme. Mens jeg vrages.
Hvis skønhed er en sygdom, ønsker jeg,
du, skønne Hermia, du ville smitte mig.
Jeg bytted gerne hele verden bort,
hvis du vil lære mig, hvad du har gjort.

Hermia Jeg snerrer ad ham, dog han elsker mig.

Helena Når jeg er sød, så går han blot sin vej.

Hermia Jeg spotter ham, men han bli'r mere glad.

Helena Jeg elsker ham, han viser mig kun had.

Hermia Er det da min skyld, han er helt til grin?

Helena Din skønheds skyld! Åh, gid den dog var mini

Hermia Fat mod. Han vil mig aldrig se igen.
Jeg og Lysander flygter fra Athen.

Lysander Vi vil betro dig vores hem'lighed:
I morgen nat, når månen skinner ned,
og ser i vandets spejl sit sølverskær,
og spreder perledrys på græs og træ'r,
når elskende kan uset snige sig
afsted, da drager også vi vor vej.

Hermia Der, hvor vi ofte mødtes, du og jeg,
vil denne gang Lysander finde mig.
Bed du for os, min Helena. Farvel.
Gid med Demetrius du må få held.
Hold ord, Lysander. Kærlighed må vente.
I morgen får vi den igen med rente.

Lysander Det vil jeg, Hermia. Gid nu, min ven,
(Hermia ud)
Demetrius vil elske dig igen. *(Ud)*

Helena Hvorfor er alle andre lykkelige?
Jeg er bestemt en li'så dejlig pige.
Dét ved Athen. Demetrius er stejl
og vil det ikke se. Vi to gør fejl:
For han forguder Hermias statur,
som jeg beundrer ham og hans natur.
En tarvelig og nederdrægtig bengel
kan elskov skabe helt om, til en engel.
Du elsker ej med øje, men med sind,
og derfor siges det, kærlighed gør blind.
Demetrius var trofast til i fjor.
Han overøste mig med elskovsord.
Den elskov blev dog meget hurtigt slut,
da Hermia med øjet slog et smut.
Forræderi er altid dyrt betalt,
men nu går jeg til ham og røber alt.
Gevinsten, som jeg får, vil være den:
At følge ham til skoven og hjem igen.

I AKT - 2. scene

I Athen

(Kvæde, Skyttel, Piibe, Tyndben, Tuud, Dyvel)

Kvæde — Er vi her så allesammen?

Skyttel — Du må såmænd nok hellere råbe dem op induvielt sådan mand for mand - som de står på listen.

Kvæde — Her er listen med navnene på dem i Athen, der sku' ku' være dygtige nok til at spille med i vores mellemspil for hertugen og hertuginden på den aften, det er deres bryllupsdag.

Skyttel — Hør nu her, Peder Kvæde. Du må nok hellere først sige os, hvad stykket handler om og så læse skuespillernes navne op. Og ta' så lige og kom til sagen, hva'.

Kvæde — Ja, ja, ja, ja. Vores spil er: Den bedrøvelige komedie om Pyramus og Thisbes allergrueligste død!

Skyttel — Et umanerlig godt stykke skriveri, kan jeg betro Jer. Og så er det morsomt. Nå, Peder Kvæde, kald nu spillerne frem efter listen.

Kvæde — Svar så, når jeg råber Jer op. Nikolaj Skyttel, væver.

Skyttel — Ja, det er mig? Sig hvad jeg skal spille, og gå så videre.

Kvæde — Nikolaj Skyttel, du skal være Pyramus.

Skyttel — Hvad er Pyramus for en? En elsker eller en tyran?

Kvæde — Han er en elsker, som på den mest ridderlige måde dræber sig selv, af kærlighed.

Skyttel — Det vil få tårerne til at piske, når det bli'r gjort rigtigt. Publikum kan godt begynde at holde sig for øjnene! Jeg skal få stormene til at rase. Jeg skal klage mig, så det basker. - Hvad så med de andre. - Jeg ville nu alligevel hellere spille tyran. Jeg kan spille Hr. Kules helt mageløst, eller en rolle, hvor alting skal rives i stumper og stykker:

Et tordenbrag
gør nat til dag og slår til vrag
den fængselsport.

Og Føbbes vogn
ska' kom' fra ov'n
og tvær' til rogn
det Norne-lort.

Se, det var ophøjet. - Nå, råb nu de andre op. Det var Hr. Kules stil, en tyrans stil. En elsker er såmænd godt nok mere sørgmodig.

Kvæde Bælgeflikker Povel Piibe.

Piibe Her! Peder Kvæde.

Kvæde Piibe, du må tage dig af Thisbe.

Piibe Hvad er Thisbe? - En omvandrende ridder?

Kvæde Han er den dame, som Pyramus skal være forelsket i.

Piibe Narj! I må ikke lade mig spille dame - jeg er lige ved at få skæg.

Kvæde Det gør ikke noget, for du skal nemlig sminkeres. Og så kan du bare pibe, som du plejer.

Skyttel Hvis ansigtet alligevel skal gemmes, så lad mig spille Thisbe også. Jeg kan bruge sådan en enormt lille stemme: "Thisbe, Thisbe!",
"Åh Pyramus, min elskede; her kommer Thisbe, en to tré".

Kvæde Nej, nej, nej! Du skal spille Pyramus, og Piibe, du skal spille Thisbe!

Skyttel Ja, ja. Gå videre.

Kvæde Skræddermester Robert Tyndben.

Tyndben Her! Peder Kvæde.

Kvæde Robert Tyndben, du skal spille Thisbes mor. - Thomas Tuud, kedelflikker.

Tuud Her! Peder Kvæde.

Kvæde Du skal spille Pyramus far. Jeg selv spiller Thisbes far, og snedker Didrik Dyvel, du tager dig af løven. Så skulle det hele vist passe.

Dyvel Hvis du har løvens rolle sådan skreven ned, så vil jeg godt nok gerne bede om at få lov til at få den. Det der med at lære udenad, det er ikke lige mig.

Kvæde Det er nu let nok. Du skal bare brøle.

Skyttel Lad mig spille løven også, hva'. Jeg skal brøle, så det varmer folk om hjertet. Jeg skal brøle, så hertugen siger: "Godt brølt, løve".

Kvæde Ja, du ville brøle så skrækkelig godt, så hertuginden og alle damerne ville skrige. Og så ville vi allesammen blive hængt og slået ihjel!

De 4 andre De ville hænge os alle sammen, hver evige mors sjæl.

Skyttel Jeg kan love jer for, kære venner, at hvis I virkelig skræmmer damerne helt fra den, så er de nok nødsagen til at hænge os. Men jeg skal modellere min stemme, så jeg brøler så blidt som en turteldue. Jeg skal brøle som en nattergal.

Kvæde Du kan ikke spille andre end Pyramus, for Pyramus er en nydelig mand. Så pæn en mand, som man kan se for sine øjne. En rigtig elskværdig og nobel herre.

Skyttel Nåh, på den måde.

Kvæde Det er derfor, du helt afgjort skal spille Pyramus!

Skyttel Det skal jeg nok tage mig af.

Kvæde Mine herrer, her er jeres roller, og jeg vil antrængende tigge, bede og bønfalde jer om at lære dem udenad til i morgen aften. Så mødes vi i slotsskoven og holder prøve i måneskinnet. I mellemtiden laver jeg en reskivit ... øh ... en liste over, hvad vi skal bruge til stykket. Og tag så lige at huske og komme!

Skyttel Os kan du bare regne med! Vi skal øve og øve til stykket er helt defekt. Halvt begyndt er godt fuldendt. - Good bye!

Kvæde Vi mødes ved hertugens eg!

Skyttel Det er et ord! En for alle og alle som én!

II AKT - 1. scene

I skoven ved nat

(Puk og Ærteblomst kommer ind)

Puk — Halløj du alf, hvorhen så hastigt?

Ærteblomst — Over dale og bakker,
gennem skov, gennem hæk.
Over heder og marker,
gennem ild, gennem bæk.
Overalt er jeg på fode
rappere end månens klode
Hekseringe skal jeg vande
i vor alfedronnings lande.
Og duggens klare dråber skal jeg finde.
Dem skal som perler jeg på blomster binde.
Men nu, du lømmelalf, farvel igen.
Min dronning nærmer sig, på vej herhen.

Puk — I aften fester kongen netop her.
Lad ikke dronningen ham komme nær,
for Oberon er rasende og gal.
Hun gemmer på en ungersvend, hun stjal.
En dejlig dreng af indisk kongeslægt
hun skjuler i sin sikre varetægt.
Men kongen er jaloux. Det er hans agt,
at drengen skal med ham på kongejagt.
Hver gang de mødes nu , på eng, i krat,
ved kilden klar, i stjerneskær ved nat,
så skændes de, så alferne af skræk
forlader dem og løber hurtigt væk.

Ærteblomst — Hvis ikke jeg ta'r fejl af din figur,
er du en drillevorn og lumsk filur:
Nis Puk du kaldes; og som bedste tjans
du skræmmer pigerne fra vid og sans.
Du stjæler fløde, vælter kværnen om,
og kærnen gør du uden smør, og tom.
Når øllet, det er surt, er det dit spil;
om natten la'r du folk helt fare vild.
Men den, der siger: Nis, dig kan jeg li',
ham hjælper du, og lykken står ham bi.

Puk — Nuvel, jeg er Nis Puk, men ikke skør.
Jeg får kong Oberon i godt humør,
når jeg en kornfed hingst har gejlet op
med kælen hoppevrinsken, helt i top.
Og når en sladderkælling er i gang
og sætter sig på stolen, si'r det bang.
For stolen, det er mig, og jeg er væk,
så rumpen går i gulvet med et smæk.
Og de, der står omkring og lytter på,
de blir af grin i hovedet helt blå,
og bander mens de slår på deres lår,
at det' det sjoveste, de har set i år.
Der kommer Oberon, så tag og rend!

Ærteblomst — For sent! Titania er på vej herhen.

(Oberon, Titania og 3 alfer mere ind)

Oberon — Slet mødt i måneskin, hovmodige Titania!

Titania — Skinsyge Oberon! Kom alfer, væk.
Jeg deler ikke bord og seng med ham.

Oberon — Stop lidt, din tøjte. Jeg er vel din husbond!

Titania — Så er jeg vel din hustru. Men jeg ved,
hvordan du sneg dig væk fra alfeland
og sad som Corydon dag efter dag
og spilled' fløjte, digted' elskovsvers
til kælne Phyllis. Hvorfor mon du nu
er kommet her fra Indiens fjerne bjerge?
Mon ikke det dog skulle være fordi
din amazoneven, din egen skjoldmø,
vil gifte sig med Theseus. Du vil vel
velsigne deres seng med frugtbarhed?

Oberon — Titania, tror du, du kan tillade dig
at sjofle mit og Hippolytas venskab?
Jeg kender skam dit forhold til hr. Theseus.
Du lokkede ham vist en stjerneklar nat
væk fra Perigone, som han havde bortført.
Og hvad med Ægle, hvorfor sveg han hende
og Ariadne og Antiope?

Titania Det er en skinsygs falske tankespind.
Hver gang vi mødtes, siden sidste vår,
i bakkerne, i skoven og på eng,
ved kildens sten eller ved bækkens siv,
for glad at danse rundt til vindens fløjt,
så har dit skænderi det ødelagt.
Derfor har vinden, som en hævn mod os,
fra havet suget tykke tåger op.
Og hvor de rammer land, hver lille bæk
er svulmet dygtigt op, så deres vand
er gået over bredderne i trods.
Det grønne korn er rådnet på sin rod.
Hver fold står tom i oversvømmet eng,
mens krager frådser i de døde dyr.
Og månen, tidevandets herskerinde,
helt bleg af vrede gennemvæder luften,
så gigt og feber rammer alt og alle.
Naturen er i den grad helt af lave,
at årstiderne byttes rundt i flæng:
Den røde roses skød er fuld af rimfrost.
Om issen på kong Frost er som en spotten
en krans af blomsterknopper vokset frem.
Og hele dette onde virvar stammer
fra vores strid, fra vores-skænderi.
Vi er dets ophav, vi er dets forældre.

Oberon Så tag og ret det nu, det står til dig.
Hvorfor dog sku' Titania trodse Oberon?
Det eneste, jeg kræver, er den lille dreng,
som du har stjålet. Han skal tjene mig.

Titania Slå du dig blot til tåls, du får ham ikke,
om så du gav mig hele alfeland!
Hans mor var en præstinde i min orden,
og ofte vi fortroligt snakked' sammen.
Da hun gav drengen liv, da sluktes hendes.
Det er for hendes skyld, jeg ta'r mig af ham,
for hendes skyld, bli'r drengen her hos mig.

Oberon Hvor længe bli'r du her i denne skov?

Titania Måske til efter Theseus bryllupsdag.
Hvis du vil danse roligt med i kredsen
og se vor månefest, så kom med os.
Hvis ikke: sky mig, som jeg sky'r din færden.

Oberon Giv mig den dreng, så følger jeg med dig.

Titania Selv ikke for dit rige; alfer kom,
bli'r jeg her længere, går jeg amok.

(Titania og alfer ud)

Oberon Gå kun. Du slipper ej fra denne skov
før jeg har pint dig for den krænkelse.
Kom kære Puk, og sig mig, husker du,
den gang jeg sad på næssets top og hørte
en havfru' synge fra delfinens ryg?
Det lød så smukt, at havets krappe bølger
straks lagde sig ved lyden af den røst,
og stjerner sprang fra deres plads på
himlen, for der at lytte med.

Puk Det husker jeg.

Oberon Da så jeg også - hvad du ikke kunne -
Gud Amor med sin bue flyve frem
imellem jorden og den kolde måne.
Med sikkert blik han sigted' imod Vesten,
en dejlig vestalinde så han der.
Sin elskovspil han slap med sådan styrke,
at hundred tusind' hjerter kunne nås.
Men i den våde månes kyske stråler
blev unge Amors flammepil udslukt.
Den høje vestalinde, hun gik fri,
fordybet i sin uskylds rene tanker.
Jeg kunne se, hvor Amors pil faldt ned:
Den traf en lille blomst i Vestens lande.
Før var den hvid, nu rød af Amors sår.
Den blomst besidder nu en kraftig trolddom:
Dryp lidt af saften ned på øjenlåget
af en, der sover. Så vil den bevirke,
at man bli'r vildt forelsket i det første,
man ser, så snart man vågner op igen.
Få fat i blomsten. Skynd dig så tilbage.

Puk På under tre kvarter, der kan jeg nå,
at slå en strikke rundt om hele jorden. *(Ud)*

Oberon Når først jeg har den blomst her i min hånd,
så finder jeg Titania, når hun sover,
og drypper saften ned på begge øjne.

Det første hun så ser, når op hun vågner,
hvad enten det er løve, bjørn, en ulv,
en tyr, en fjoget marekat, en abe;
det vil hun elske af sit hjertes dyb.
Og før jeg hæver den fortryllelse,
hvad jeg kan gøre med en anden urt,
så skal hun overlade mig sin dreng.
Hvem kommer der? For dem er jeg usynlig,
så jeg kan høre, hvad de taler om.

(Demetrius ind, fulgt af Helena)

Demetrius Jeg elsker ikke dig, så følg mig ikke.
Hvor er Lysander, og skøn Hermia?
Du sagde jo, de skulle mødes her.
Nu står jeg her, så vild som selve skoven
fordi jeg ikke ser min Hermia.
Så, skrub så af, forfølg mig ikke mer',
jeg kan og vil jo aldrig elske dig.

Helena Og netop derfor elsker jeg dig højt.
Jeg er din hund, og se, Demetrius,
jo mer du slår, jo mere logrer jeg.
Brug mig som din hund, forsmå mig, slå mig,
forsøm mig, glem mig. Bare gi' mig lov til
- hvor lidt jeg end er værd - at følge dig.

Demetrius Lad vær´ og frist mit hjertes had for stærkt.
Jeg bli'r elendig, når jeg ser på dig.

Helena Og jeg elendig, når jeg ikke ser dig.

Demetrius Nu vil jeg ikke mere. Lad mig gå.
Og hvis du følger efter, så skal jeg
nok gøre dig fortræd, det kan du tro.

Helena Det gør du allerede overalt,
i tempel, by, på mark. Demetrius, skam dig.
Din grusomhed får mig jo til at gøre
en masse ting, en kvinde ikke bør.
Vi kvinder går jo ikke, som en mand gør,
i kamp for kærlighed. Vi bejles til,
og burde ikke selv behøve bejle. *(Demetrius ud)*
Jeg følger dig, og hvis du bli'r min død,
mit jordiske helved' bli'r til himmel sød. *(Ud)*

Oberon Far vel, min nymfe. Før I af det ved,
da skal du flygte for hans kærlighed.

(Puk ind)

Puk Jeg har den her!

Oberon Det har du klaret flot!
Der er en skrænt, hvor ej jeg går omsonst.
Dér dufter tungt af timian i blomst,
og primula og blå viol er væk bag kaprifolie og rosers hæk.
Der går Titania, af dansen mæt,
og ta'r en lur, når hun er blevet træt.
På hendes øjne vil jeg saften tømme,
så hun bli'r fuld af liderlige drømme.
Behold lidt af det selv, og se at finde
en skøn og sød atheniensisk kvinde,
som elsker en hovmodig undersvend.
Det er hans øjne du skal dryppe, men
sørg for, det første som han ser for øjet
er denne pige. Du kan se på tøjet,
de' fra Athen. Er du omhyggelig
vil mandens elskov gør' dem lykkelig'.
Før hanegal vi. mødes her igen.

Puk Som du befaler, Herre, gør din svend.

(Oberon og Puk ud)

II AKT - 2. scene

I skoven ved nat

(Titania og de 4 alfer ind)

Titania — Nu har vi haft en runddans og en sang.
Og i et kort sekund har vi ført krig
mod ormene, som æder rosens knopper.
Mod flagermus, for deres lædervinger
skal blive alfefrakker til de små.
Se til at I får stoppet uglens tuden,
og dans mig så i søvn, for jeg er træt. *(Lægger sig)*

(Alferne danser - derefter ud)
(Oberon ind, drypper saft på Titanias øjne)

Oberon — Du skal vågne førend dag.
Hvad du ser, til hjertet tag,
det vil falde i din smag.
Lossen, katten, bjørn med grin,
leoparden, børstesvin,
de kan alle blive din.
Det, du ser, det får du kær.
Vågn, når noget stygt er nær! *(Ud)*

(Lysander og Hermia ind)

Lysander — Min skat, du vakler helt af træthed nu.
Og jeg tror også, vi er faret vild.
Hvad med at hvile os, hvad synes du?
Og vente her, til dagens lys ta'r til?

Hermia — En god idé, Lysander. Vælg en seng.
For jeg vil ligge her på denne eng.

Lysander — Som pude kan vi bruge dette sted;
én seng, én sjæl, to hjerter og én ed.

Hermia — Åh nej, Lysander. Hvis du har mig kær,
så fjern dig lidt. Lig ikke helt så nær.

Lysander Forstå mig ret, det var uskyldigt ment.
At lære elskovs sprog er ej for sent:
To hjerter bundet sammen af én ed,
det er symbol på evig trofasthed.
En sjæl - og det skut gør' dig mere glad
betyder, at vi aldrig skilles ad.
En seng, nu helt naturligt følger med,
når man er ung og fuld af kærlighed.

Hermia Dit ordspil lyder kønt, min egen skat.
Jeg tror dig skam, men syn's du ikke, at
det sømmer sig at holde sig tilbage
til den dag, vi er gift, og jeg din mage.
Læg du dig dér, godnat min egen ven,
og gid din elskov aldrig svinder hen.

Lysander Den kønne bøn jeg hilser med et amen.
Vi får jo også hele livet sammen.
Så lægger jeg mig her. Godnat min skat.

Hermia Det ønsker også jeg for dig: Godnat.

(Lysander og Hermia sover) (Puk ind)

Puk På,min færd omkring i skoven
har jeg ikke fundet nogen
på hvis øjne jeg ku' stænke
blomstersaftens elskovslænke.
Nat og stilhed. - Hvem er dér?
Klæder fra Athen han bær'.
Det er ham, min herre sagde,
fik en pige til at klage.
Dér er pigen, sover godt,
selv om her er koldt og vådt.
Søde barn, se hvor hun sover
langt fra denne kolde sjover.
Tølper! Hele blomstens magt
bli'r på øjenlåget lagt.
(Drypper saft på Lysanders øjne)
Kærlighedens flammepile
gi'r dig aldrig mere hvile.
Vent en stund og vågn så op,
jeg er væk i strakt gal op.

(Puk ud)

(Demetrius og Helena løbende ind)

Helena Bliv her hos mig, om så du dræber mig.

Demetrius Snart gør jeg alvor af det. Væk med dig.

Helena Lad mig ej ene her i mørket stå.

Demetrius Det er din egen skyld. Nu vil jeg gå. *(Ud)*

Helena Det er forgæves, jeg har tabt mit vejr.
Min bøn bli'r mindre hørt, hver gang jeg be'r.
Hvorfor mon dog Demetrius undgår mig?
Det er da klart: med så'n et kontrafej.
Mit spejl var ondt og fuldt af grimme løgne.
Hvad er mit ansigt imod Hermias øjne!
Men hvad er det? Lysander ved min fod.
Mon han er død? Nej, jeg ser intet' blod.
Lysander, lever du. Vågn op og smil.

Lysander For dig vil jeg gå gennem vand og ild.
Gudinde, Helena. Oh, tak natur!
Jeg ser dit hjerte gennem brystets bur.
Hvor er Demetrius. Det navn er værd
at rydde ud af verden med mit sværd.

Helena Lysander, ti dog stille og forstå:
Selv om han elsker Hermia, hvad så?
Hun elsker stadig dig. Så vær du glad.

Lysander Sku' jeg for Hermia nu være glad?
Jeg angrer hvert sekund, vi sammen sad!
Nej, nu er Helena mit hjertes lue.
Hvem bytter ikke gerne ravn mod due?
En plante modnes først hen under høst.
Jeg var så ung, blev styret af min lyst.
Nu blev jeg voksen, og en voksen mand
la'r ikke lysten styre sin forstand.
Nu ser jeg i dit øjes billedbog
en højsang ret på kærlighedens sprog.

Helena Jeg fødtes sikkert under spottemånen!
Hvordan har jeg fortjent din bitre hånen?
Som om det ej var nok af onde kår,
at jeg har aldrig fået - aldrig får
af min Demetrius et kærligt blik,
så kommer du med dine spotske stik!
Jeg havde ellers ventet, skal du vide,
lidt ægte ridderlighed fra din side! *(Ud)*

Lysander Hun så ej Hermia. Sov vid're dér,
og gid du aldrig mere kom mig nær.
Når man har spist for mange lækkerier,
så får man kvalme, hvis man gør det tier'.
Det kætteri, man netop har forladt,
er det, som er én allermest forhadt.
Mit kætteri, min kvalme, det er dig.
Vær du forhadt af alle - mest af mig.
Nu al min styrke og min kærlighed
tilhører Helena i evighed.

(Lysander ud)

Hermia *(vågner)*
Hjælp mig, Lysander, hjælp mig, jeg er bange,
skynd dig at fjerne denne stygge slange.
Åh gudskelov, den onde drøm er væk,
Lysander se, jeg ryster helt af skræk.
Jeg syntes, at en slange åd mit hjerte.
Du smilede og sad og nød min smerte.
Lysander! - Han er væk. Lysander, kære.
Han kan ej høre mig. Hvor kan han være?
For kærlighedens skyld, sig hvor du er.
Jeg er så bange, når du ikke er mig nær.
Var der et svar? Nej ingen stemme lød.
Så vil jeg finde dig - eller min død.

(Hermia ud)

III AKT - 1. scene

I skoven

(Alle håndværkerne)

Skyttel Er alle mand mødt frem?

Kvæde Lige på en studs. Og sikke da et uanstændig dejligt sted at holde prøve. Denne her grønne plæne kan være scenen, og det der tjørnekrat kan være sidekulissen, og så spiller vi lige nøjagtig, som vi vil spille det for hertugen.

Skyttel Peder Kvæde!

Kvæde Hvad er der nu i vejen, Skyttel?

Skyttel Der er ting og sager i denne hersens komedie om Pyramus og Thisbe, som aldrig går godt. For det første: Pyramus skal trækkes sit sværd for at slå sig selv ihjel. Den kan damerne ikke snuppe. Hvad siger du til det?

Tuud Du gode Gud, det er jo skrækkeligt

Tyndben Vi kommer vistnok sikkert nok til at stryge den der slåen ihjel.

Skyttel Ikke på vilkår. Næh, jeg har en plan: Skriv en prolog. Og lad så prologen sige, at de ikke skal blive bange for sværdet, og at Pyramus ikke dør rigtigt. Og for at være helt sikker, så sig at jeg, Pyramus, slet ikke er Pyramus, men væver Skyttel. Så ta'r de det helt roligt.

Kvæde Godt, vi laver sådan en prolog. Og den skal endda blive per vers.

Skyttel Så skal den have ekstra godt med versefødder, så den bare ka' spadsere derudad.

Tuud Hvad med løven? Vil damerne ikke blive bange for den?

Tyndben Det er jeg vistnok helt sikker på, at jeg i hvert fald er bange for.

Skyttel Mine herrer! Prøv engang at tænke jer rigtig godt og grundigt om. At sætte en løve ind til damerne! Gud fader fri og bevar os vel! Det er da det allersom mest skrækkeligste, vi kan gøre. Der er ikke noget vildere vilddyr end sådan en vild løve. Den må vi gøre noget ved.

Tuud Så må vi have en prolog til, som fortæller, at han ikke er nogen løve.

Skyttel Ja, vi må sige, hvad han hedder, og man må kunne se hans ansigt gennem løvemasken, og så må han selv sige noget i henretningen af: "Mine damer" eller "Smukke damer - jeg ville meget gerne bede Jer om" eller "Jeg vil antrængende indmode Jer om - ikke at være bange, ikke at ryste i - øh - ryste af skræk. Hvis I tror, at jeg er en løve, så er den skudt forbi. For det er jeg nemlig slet ikke. Jeg er sådan set helt menneskelig" - og så skal han sige sit navn og sige ligeud, at han er snedker Dyvel.

Kvæde Godt, sådan skal det være. Men der er to ting endnu, vi skal have onduleret: Vi skal have måneskin i rummet - som I ved, mødes Pyramus og Thisbe i måneskin.

Dyvel Skinner månen, når vi skal spille stykket.

Kvæde Jo, den skinner vist nok.

Skyttel Nå, så må vi lade et vindue stå åbent i salen - der hvor vi spiller - så månen kan skinne ind.

Kvæde Ja. Eller også må en komme ind med en nathue og en lygte og sige, han repræsiderer eller forestiller manden i månen. Så er der én ting til: Vi skal bruge en mur, for, som der står, så talte Pyramus og Thisbe sammen gennem en revne i muren.

Tuud Du kan da aldrig få en mur derind. Hvad siger du, Skyttel?

Skyttel En eller anden må spille mur, og så skal han tværes ind i noget gips eller noget ler eller noget puds, så man kan se, han er muren. Og så skal han sprede fingrene, så Pyramus og Thisbe kan hviske gennem sprækken.

Kvæde Hvis vi kan ordne det sådan, så er det i orden. Nå, sæt Jer så ned alle mand og øv Jer på jeres roller. Pyramus, du starter. Når du har sagt, hvad du har at sige, så gå ind bag krattet, og så kommer I sådan allesammen - efterhånden - på jeres stikord.

(Puk ind)

Puk Hva' det for et bundt uldent hjemmestrik, som skvaldrer her, hvor alfedronningen sover? Et skuespil igang? Jeg lytter med, og spiller måske med, hvis jeg får lyst.

Kvæde Pyramus! Kom nu igang. Og Thisbe, du holder dig klar!

Pyramus Thisbe, din ånde dufter giftigt, dødt -

Kvæde Lifligt, lifligt!

Pyramus Dufter lifligt, sødt,
som blomsterduft på klare solskinsdage.
Men hør, en røst. Bliv du blot her en stund,
jeg skynder mig og kommer straks tilbage. *(Ud)*

Puk Den Pyramus må jeg vist ta' mig af. *(Ud)*

Piibe Er det snart min tur?

Kvæde Snart! Det er din tur nu, for Pokker! Du kan da nok forstå, at han er gået ud for at se om han kan finde den lyd, han har hørt, og han kommer tilbage om lidt.

Thisbe Du strålende Pyramus, din hud er liljehvid,
og du er rød som rosen, der blomstrer i sit krat.
Du friske ungersvend, du er til hver en tid
så trofast som en hest, der aldrig bliver trat.
Vi mødes snart, Pyramus, ved Anus grav igen.

Kvæde Ved Ninus grav, mand! - Men det skal du slet ikke sige endnu. Pyramus skal sige noget først. Du siger jo hele din rolle på én gang.
Pyramus, kom ind. Du skulle være kommet ind på "hest".

Thisbe Nå, så'n!
Så trofast som en hest, der aldrig bliver trat.

(Puk og Skyttel med æselhoved ind)

Pyramus Hvis jeg er smuk, skøn Thisbe, det er på grund af dig.

Kvæde Hjælp! Hjælp! Det spøger! Stik af alle sammen. Hjælp!

(Kvæde, Piibe, Tuud, Tyndben, Dyvel ud)

Puk Jeg følger efter, gennem mose, tjørn,
buskads og krat, indtil I farer vild.
I skikkelse af hest og hund og bjørn,
i form af vildsvin eller flammeild,
og vrinsker, gør og grynter, brøler, brænder
som hest, hund, svin, bjørn, ild, hvor I jer vender. *(Ud)*

Skyttel Hvorfor dælen stak de af? Det er garanteret et nummer, de laver med mig, for at gøre mig bange.

Tuud *(Ind)* Åh, Skyttel, hvordan er det du ser ud?

Skyttel Du ka' selv se ud, ka' du. Hvis du ellers ka' se noget, dit æselhoved. *(Tuud ud)*

Kvæde *(Ind)* Gud være dig nådig, Skyttel. Du er forhekset. *(Ud)*

Skyttel Det er helt sikkert et nummer. De er ude på at gøre mig bange, og så få mig til at føle mig dum som et æsel. Den hopper jeg ikke på. Jeg bli'r her ligegyldigt, hvad de finder på. Nu går jeg lige så stille frem og tilbage og deklarerer, så de kan høre, jeg ikke er bange.

En solsort har så sort en dragt
men næbbet, det er gult.
En drossel har sin stemmepragt
men uglen tuder hult.

Titania *(Ind)* Jeg vågned' ved en engels smukke røst.

Skyttel

Hør finkens, spurvens, lærkens fløjt
og gøgens kukkeri,
som tæller leveårene højt
det er da krukkeri.

Ja, for hvem vil være så tosset, at regne med en dum fugl, der tæller li'som et kukur, hva'?

Titania Du smukke dødelige, tal igen!
Mit øre er fortryllet af din røst.
Mit øje er forblændet af din krop,
og hele kraften i dit væsen vakte
min kærlighed ved første øjekast.

Skyttel Det lyder nu ikke særlig fornuftigt, lille dame. Selv om det kan være sandt nok, at kærlighed og fornuft nu om dage ikke har meget med hinanden at gøre. Det er egentlig en skam, der ikke er nogen, der bringer dem sammen igen. - Jeg kan faktisk være temmelig vittig, når det sådan kommer over mig.

Titania Du er jo li'så klog, som du er smuk.

Skyttel Åh, hold op! Hvis jeg ellers havde noget mellem ørene, så sørgede jeg for at komme ud af skoven her i en fart.

Titania Lad vær at ønske, du vil gå din vej.
Du bliver her, om så du vil eller ej.
Jeg er ej nogen helt almindelig ånd,
selv som'ren lyder vinket fra min hånd.
Jeg elsker dig. Derfor du bli'r hos mig.
Du skal få alfer til at tjene dig.

Jeg løser dine dødelige bånd,
så du bli'r som os andre, til en ånd.
Ærteblomst, Spindelvæv, Fnug og Sennepsfrø!

(De 4 alfer ind)

Ærteblomst Jeg er parat.

Spindelvæv Og jeg.

Fnug Og jeg.

Sennepsfrø Og jeg.

Alle 4 Hvor skal vi hen?

Titania I skal nu tjene denne herre smukt.
Følg ham og lyd hans mindste bud.
Bespis ham med naturens søde frugt.
Tag voks fra bier, under deres flugt,
lav deraf kerter, som I bringer ud
til ham, så lyset aldrig helt er slukt.
Når I har sommerfuglevinger plukt,
så vift med dem hans sarte varme hud
mod månens stråler. Hils nu på ham smukt!

Ærteblomst Hil, dødelige.

Spindelvæv Hil dig.

Fnug Hil dig.

Sennepsfrø Hil dig.

Skyttel Mon Deres højvelbårenhed vil være så højvelbåren at sige mig Deres højvelbårenheds højvelbårne navn.

Spindelvæv Jeg hedder Spindelvæv.

Skyttel Jeg håber, vi skal lære hinanden bedre at kende, frøken Spindelvæv. De synes mig en rigtig net person! - Og Deres navn, ærede frøken?

Ærteblomst Jeg hedder Ærteblomst.

Skyttel Må jeg anbefale mig til frøknens mor, fru Ærtebælg. Og til Deres far, herr Grønært. Jeg håber, vi skal se mere til hinanden. - Og Deres navn, hvis jeg må være så fri?

Sennepsfrø Jeg hedder Sennepsfrø.

Skyttel Min gode Sennepsfrø. Jeg beundrer Deres slægts tålmodighed. Den fejge pølsefamilie har sandelig gjort kål på mange af Deres slægt. Deres familie har rigtignok mange gange fået mine øjne til at løbe i vand. Lad os se mere til hinanden, frøken Sennepsfrø.

Titania Kom, før ham til min hytte her i skoven.
Jeg synes, månens øje er lidt fugtigt,
og når hun græder, falder dug fra oven,
så blomster klager, syn's det er utugtigt.
Gør nu min elsker tavs og bring ham med.

(Titania, Skyttel og alferne ud)

III AKT - 2. scene

I skoven

(Oberon kommer ind)

Oberon Mon nu Titania er blevet vækket,
og hvad mon var det første, som hun så?
Det, som hun bliver dybt forgabet i.
Her kommer Puk. Hvad nyt, du skøre ånd?
(Puk ind)
Hvad kom der ud af vores trolddomskunster?

Puk Titania elsker nu et rigtigt monster.
Hun havde lagt sig for at få en lur,
da dukked' frem fra krattets tætte mur
en blandet flok af grove håndværksmænd
helt fra Athen. De vandred' helt herhen
for at i fred og ro at øve på
et skuespil, de alle gerne så
opført til hertug Theseus bryllupsfest.
Den mest tykhudede, et rigtigt bæst,
som spilled' Pyramus, trak sig til siden.
Jeg skyndte mig og spildte ikke tiden:
Et æselhoved gav jeg denne fyr!
Da han kom frem, I guder, et postyr
der blev. Du ved, når en flok vilde ænder
bli'r opskræmt af et skud og flyver, vender
i luften, basker helt forvirret rundt.
Det ligned' de. Jeg fik i maven ondt
af grin. De flygted' rædselsslagne væk
igennem rosenkrat og tjørnehæk.
Jeg hjalp dem godt på vej, imedens at
den søde Pyramus blev efterladt.
Og rent tilfældigt kom Titanias vågnen:
Hun kom, hun så, hun elskede straks klovnen.

Oberon Det går jo bedre end jeg ku' forvente,
men har du også haft den ting in mente:
at smøre øjet på den unge svend?

Puk Han sov så trygt, imens jeg klared' den.
Ved siden af ham lå den unge kvinde.
Det første han vil se, det bliver hende.

(Demetrius og Hermia ind)

Oberon Ti stille, for jeg ser, der kommer han.

Puk Ja, der er pigen - men en anden mand.

Demetrius Lad vær at dadle en, der elsker dig.
Vent på en fjende, med at ta' på vej.

Hermia Hvis du har dræbt Lysander, mens han sov,
så vad igennem blodet, dræb mig og!
Han ville aldrig bare gå sin vej.
Hvor er han henne? Giv ham dog til mig!

Demetrius Jeg gav ham hel're til hyæners flænsen.

Hermia Forsvind, din køter! Jeg har nået grænsen
af min tålmodighed. Har du ham slagen?
Så gid du aldrig mer' oplever dagen!

Demetrius Du spilder al din vredes skønne pragt.
Jeg har ej haft Lysander i min magt.
Og han er ikke død, så vidt jeg ved.

Hermia Har han det godt, giv mig nu ren besked.

Demetrius Og hvis jeg kunne, hvad fik jeg for det?

Hermia Du fik mig aldrig mer´ igen at se.
Fra dit forhadte fjæs, jeg går min vej.
Hvad enten han er lev'ne eller ej. *(Ud)*

Demetrius At følge hende nu, er vist omsonst.
For tiden har jeg næppe hendes gunst.
Nu vil et øjeblik jeg her mig hvile,
og siden efter hende atter ile.
(Lægger sig og sover)

Oberon Hvad har du gjort? Du har spoleret min møje
og dryppet saften på det gale øje!
Du sku' ha' vendt den falske kærlighed.
Nu har du vendt det hele op og ned!

Puk Så har vel skæbnen drevet her sit spil.
I elskov går det sjældent, som man vil.

Oberon Løb gennem skoven, hurtig som en vind,
og pigen Helena, forsøg at find.
Lok hende med dig. Kom så her igen.
Så sørger jeg for, han bli'r hendes ven.

Puk Jeg iler, rappere end du kan skue.
Li´som en pil, skudt fra Tartarens bue. *(Ud)*

Oberon Stærke, røde blomstersaft,
ramt af Amors pileskaft,
sæt i øjet al din kraft.
(Drypper saft i Demetrius' øje
Når han bli'r af søvne vakt,
vil hun stråle i hans agt
smuk som Venusstjernens pragt.
Du for hendes fod er lagt,
du er helt i hendes magt.

Puk *(ind)* Mester for vor alfehær
Helena er ganske nær.
Manden, som jeg ej ku' kende,
følger bed'ne efter hende.
Skal vi deres skvadren høre?
Menneskene er da skøre!

Oberon Gem dig. Som de kommer støjende,
får Demetrius hurtigt øjne.

Puk Så blir én tilbedt af to -
den er altså mer' end go'.
Herligt! spillet går som smurt.
Det er snart totalt absurd.

(Lysander og Helena ind)

Lysander Hvor kan du tro, at jeg sku' håne dig?
Man håner ikke nogen, når man græder.
Se. Mine tårer, når jeg tilbe'r dig
er for oprigtighed en sand forrædder.
Du kan ej mene, det er spot og tant,
når mine tårer siger, det er sandt.

Helena Jeg syns du bliver mer' og mere snu.
Når sandt bekriger sandt i hellig kamp.
Du tilbad Hermia, svigter du hende nu?
Mod løfte svinder løfte hen i damp.
De løfter, som du gav os begge to,
ophæver jo hinanden glad og fro.

Lysander Jeg var så dum, da jeg gav hende smiger.

Helena Det er du stadig, når du hende sviger.

Lysander Hun har Demetrius, og han hader dig.

Demetrius *(Vågner)* Ah, Helena! Gudinde på min vej.
Med hvad skal jeg dog sammenligne dig?
Krystal er grumset! Læben moden er,
og fristende og rød som kirsebær.
Den rene, hvide sne på bjergets top
er snavset mod din uberørte krop.

Helena Hvor er I onde, grove, fuld af pinen.
At gøre mig til genstand for Jeres grinen.
Hvis I var ædle mænd i sjæl og ånd,
så ville I mig ikke såre så'n.
Jeg ved, I hader mig. Så gør det dog.
Lad vær at dril mig, holde mig for sjov.

Lysander Du er jo grov, Demetrius. Du frække.
Du elsker Hermia. Det ved vi begge.
Giv Helena til mig, for nu jeg ved:
Jeg elsker Helena i evighed!

Demetrius Behold du Hermia. Mon nogensinde
Jeg virkelig har elsket sådan kvinde!
Mit hjerte var hos hende på visit,
men Helena, nu er det atter dit.

Lysander Du ser, hvor hurtigt han sin troskab vender.

Demetrius Tal ikke ondt om troskab, du ej kender.
Med mindre du er villig til at bøde!
Se, hvem der kommer: Hun er jo din søde.

(Hermia ind)

Hermia Når nattens mørke hindrer at du ser,
så skærpes hørelsen så meget mer'.
Lysander, jeg ku' ikke se dig, men
din stemmes lyd har bragt mig til dig hen.
Hvorfor forlod du mig så brat og kold?

Lysander Man tvinges, når man er i elskovs vold.

Hermia Hvad elskov tvinger dig at gå fra mig?

Lysander Lysanders elskov er ej mer' for dig.
Skøn Helena forsølver natten mer'
end alle himlens stjerners sølverskær.
Hvorfor kom du? Kan du da ej forstå:
mit had til dig, det fik mig til at gå.

Hermia Du kan da ikke mene det, du siger.

Helena Nå. Hun er med i sammensværgelsen.
Nu fatter jeg: de tre er fælles om
at narre mig og gøre mig fortræd.
Du skammelige Hermia, onde tøs,
er du med disse to i forbund gået,
for at forhåne mig med ussel spot?
Har du da glemt, hvad vi to havde sammen?
De løfter og de råd vi har.udvekslet.
Vi var som søstre, vi var altid sammen
og hænder, stemmer, tanker, de var ét.
Vil du nu ødelægge denne smukke
og rene søsterkærlighed og gå
i forbund med to mænd for mig at spotte.
På egne og på kvindekønnets vegne,
da må jeg sige, du sku' skamme dig.

Hermia Din heftighed, den gør mig helt forbløffet.
Det er da dig, der driver spot med mig!

Helena Har du da ikke set Lysander følge
i hælene på mig og som en hånen
lovprise mine øjne og mit ansigt?
Og ham, din anden elsker, Demetrius,
som indtil nu har sparket mig af vejen,
han kalder mig gudinde, nymfe, ædel.
Hvorfor mon han nu pluds'lig taler sådan?
Til en han hader? Hvorfor har Lysander
benægtet, at han stadig elsker dig?

Det kan kun være dig, der laver det.
Min kærlighed har været ugengældt.
Du burde føle medynk - ikke hån.

Hermia Jeg fatter ikke, hvad det er, du mener.

Helena Mon ikke! Bliv du bare ved med at
se ud som om, du er så ked af det.
Skær ansigt bag min ryg, hold spøgen gående.
Det er vel nok til dels min egen fejl,
så lad mig dø - eller også gå min vej.

Lysander Bliv søde Helena, og hør på mig,
min kærlighed, mit liv, skøn Helena!

Helena Hvor smukt!

Hermia Lysander, hold da op at dril'.

Demetrius Gør som hun si'r. Skal du mon ha' lidt hjælp?

Lysander Tag du og bland dig udenom. Din trussel
den er jo li'så svag som hendes bøn.
Min Helena, jeg elsker dig, jeg gør.
Jeg sværger ved mit liv, og gi'r det gerne
for at bevise, at jeg taler sandt.

Demetrius Min kærlighed er større end hans er.

Lysander De ord må du bevise. Her bag krattet!.

Hermia Lysander, hvad betyder dette her?

Lysander Giv slip, din lede kat, din ækle burre.

Demetrius Du er en kryster! Fuld af store ord.
Et bånd så svagt kan holde dig tilbage!

Lysander Sku' jeg da tæve hende? Dræbe hende?
Jeg hader nok, men jeg gør ej fortræd.

Hermia Kan du da gøre mer' fortræd end det
at hade mig? Hvad er det, der er sket?
I nattens mørke gik du fra min side.
Hvorfor? Igen hvorfor? - Du gode Gud!
Det er da ik' dit alvor?

Lysander Jo, det er.
Jeg håbed', at jeg aldrig så dig mer'.
Det er den rene sandhed, ingen spøg:
Jeg hader dig, og elsker Helena.

Hermia Åh, taskenspiller. Orm i elskovs æble.
Du tyvetøs, som stjal dig ind om natten
og stjal min elskers hjerte fra hans bryst.

Helena Godt spillet, Hermia. Har du ingen skam i livet.
Din bedrager. Lille dukketøs!

Hermia Hvor lille er jeg da, du pyntede majstang?
Jeg er vistnok høj nok til at mine
små negle kan nå op til dine øjne.

Helena Lad hende ikke rive mig. Jeg er
slet ikke stridslysten og arrig, men
som piger rigtigt bør: lidt blid og bange.
Min Hermia, vær ikke vred på mig.
Det eneste forkerte jeg har gjort,
var at fortælle Demetrius, om
hvordan du ville flygte ud i skoven.
Hvis du vil la' mig gå, forsvinder jeg
tilbage til Athen med al min dårskab.

Hermia Forsvind da, hvad forhindrer dig i det?

Helena Et tosset hjerte, som jeg efterlader.

Hermia Hvad, hos Lysander?

Helena Hos Demetrius.

Lysander Vær ikke bange, hun får ikke lov
at gøre dig fortræd, min Helena.

Demetrius Det får hun ikke, nej. Selv om Lysander
sku' prøve på at hjælpe hende med det.

Helena Når hun er vred, er hun så voldsom arrig.
Skønt hun er lille, er hun meget vild.

Hermia Hun blir jo ved at kalde mig den lille!
Hvor kan I la' hende spotte mig sådan?
Lad mig få fat i hende.

Lysander Væk, din dværg,
din undermåler.

Demetrius Du er for geskæftig
for en, der bliver afvist hele tiden.
Hold dig fra Helena, for hvis du viser
den mindste smule kærlighed til hende,
så skal du få betalt.

Lysander Nu er jeg løs.
Følg efter, hvis du tør, så får vi afgjort,
hvem af os der har ret til Helena.

Demetrius Følg efter? Næh, vi følges med hinanden.

(Lysander og Demetrius ud)

Hermia Al den ballade skyldes bare dig.
Bliv bare her.

Helena Jeg stoler ikke på dig.
Din hånd er hurtigere, end min den er,
men mine ben er hurtigst, så farvel. *(Ud)*

Hermia Nu er jeg helt forvirret og fortabt. *(Ud)*

(Oberon og Puk frem fra deres skjul)

Oberon Alt dette er din skyld. Mon du tog fejl?
Måske du ville lave brok med vilje?

Puk Du, skyggers konge, tro mig, jeg tog fejl.
Fortalte du mig ikke, jeg ku' kende
atheneren på tøjet, som han bar?
Nuvel, du kan jo se, hvor jeg har døjet.
En fra Athen fik dryppet saft i øjet.
At så det var forkert, ja det kan hændes.
Men det er da skægt at se, hvordan de skændes.

Oberon Du så, at mændene gik for at kæmpe
med tåge skal du månelyset dæmpe,
så de går vild og ikke ser hverandre.

Lad dem så rundt i krattet rigtig vandre,
og gør dem trætte, så de falder om
og sover, som en sten. Og dernæst kom
lidt saft fra denne urt i øjet på
Lysander. Denne tryllesaft vil få
den kærlighed han følte til at svinde,
så han igen får kær den rette kvinde.
Så kan de til Athen tilbage vende
og leve lykkeligt til deres dages ende.
Imens du er med dette her i sving,
får jeg Titania til at gi' sin dreng
til mig. På hendes øjne vil jeg trykke
min saft. Så blir det hele atter lykke.

Puk Det haster vist, for se i stjernevrimlen
nu lyser morgenstjernen op på himlen,
og jager spøgelser til graven hjem
før dagens lys kan ødelægge dem.

Oberon Men vi er ånder af en anden sort,
os jager solens stråler ikke bort.
Skynd dig alligevel, for denne sag
skal vi ha' ordnet, før det bliver dag. *(Ud)*

Puk Ind og ud, og ud og ind,
som en lille hvirvelvind,
skal jeg gøre dem døv' og blind'
Puk du er en drille pind.
Her kommer jo den ene ind.

Lysander *(Ind)* Hvor er du, Demetrius? Svar mig nu.

Puk/Demetrius Her, usling. Her er sværdet. Hvor er du?

Lysander Jeg kommer med det samme.

Puk/Demetrius Følg mig hen
til engen her. *(Lysander ud)*

Demetrius *(Ind)* Lysander, tal igen.
Du bangebuks, kujon, hvor er du gemt?

Puk/Lysander Du er jo selv kujon. Mon du har glemt,
at du er efter mig. Kom an din ånd.
Dig kan jeg klare med den ene hånd i lommen.

Demetrius Sig mig, hvor du gemmer dig.

Puk/Lysander Følg blot min stemme, det er denne vej.

(Puk og Demetrius ud. Lysander ind)

Lysander Den kryster løber hele tiden sin vej,
og han er meget hurtigere end jeg.
Nu kan jeg ikke mer'. Når det bli'r lyst
så kan jeg se ham, tvinge ham til dyst.
(Sover)

(Demetrius og Puk ind)

Puk/Lysander Ho, ho, ho, kujon! Hvor blir du af?

Demetrius Vent, hvis du tør. Lad vær' at stikke af.
Stå stille. Du tør ikke møde mig.
Hvor er du nu?

Puk/Lysander Kom her, for her er jeg.

Demetrius Næ tak. Det her, det skal du få betalt
din bangebuks. Nu er jeg halvvejs kvalt
af træthed. Jeg må lægge mig lidt ned.
Ved dagslys skal jeg gi' dig ren besked.
(Sover)

(Helena ind)

Helena Åh, sikken nat, så lang og trættende.
Mon den får ende, og mon dagen gryr?
Athen er blevet så forjættende
langt væk fra alle dem, der mig afskyr.
Du søvn, der hjælper en bedrøvet sjæl,
hjælp nu mig med at glemme lidt mig selv.
(Sover)

Puk Det var tre, så mangler en,
før vi er på den grønne gren.
Ah, der er hun træt og gal.
Amor er en værre karl,
gi'r de stakkels piger kval.

(Hermia ind)

Hermia Nej aldrig har jeg været så træt og ked.
Er våd af dug. Af torne er jeg revet.
Nu kan jeg ikke mer', må ligge ned.
Frisk er min længsel. Foden træt er blevet.
Her vil jeg hvile mig til det blir dag.
Beskyt Lysander mod Demetrius slag.
(Sover)

Puk Lig nu blødt
Sov så sødt
på dit øje
jeg med møje
drypped saft fra denne rod.
(Smører Lysanders øjne)

Når igen
du ser, min ven, vil du finde denne kvinde
og den elskov, du forlod.

Nu falder alt på plads så småt.
Når enden er god, er alting godt.

IV AKT - 1. scene

I skoven

(Titania, Skyttel, 4 alfer ind. Oberon bagefter)

Titania — Sæt du dig her ved disse vilde roser,
imens jeg kæler for din søde kind.
Så vil jeg binde dig en krans mimoser
og kysse dine ørers bløde skind.

Skyttel — Hvor er Ærteblomst?

Ærteblomst — Her.

Skyttel — Tag lige og krads mig lidt i hovedet, Ærteblomst. Hvor er mamsel Spindelvæv.

Spindelvæv — Her.

Skyttel — Åh, Spindelvæv, ku' De ikke lige dræbe mig en rigtig fed humlebi på toppen af en tidsel, og så bringe mig dens honningsæk. Hov, hov! De behøver ikke at flyve vingerne af Dem selv; og pas endelig på, at honningsækken ikke går i stykker. Det ku' være, frøken Fnug sku' ta' med og hjælpe med at slæbe.
(Spindelvæv og Fnug ud)
Hvor er Sennepsfrø?

Sennepsfrø — Her, hvad ønsker I?

Skyttel — Ikke andet end at De hjælper med at kradse mig. Jeg trænger vist til at komme til frisøren, for jeg synes, jeg er blevet umanérlig langhåret. Jeg er sådan et ømskindet asen, så bare et hår kilder lidt, så må jeg kradse mig.

Titania — Hvad si'r du til at høre lidt musik?

Skyttel — Jeg har et stort øre for musik, så bare spil op.

Titania — Og nu min egen, vælg hvad du vil spise!

(Ærteblomst og Sennepsfrø ud)

Skyttel — Når jeg skal være ærlig, har jeg lyst til en ordentlig gang foder. Jeg ku' gumle en skæppe havre i mig, ku' jeg. Næh, hvad jeg har allermest lyst til, er et knippe hø. Der er ikke noget som godt sødt hø.

Titania Jeg har en modig alf, som gerne henter
lidt friske nødder fra et egerns forråd.

Skyttel Jeg ville nu hellere have et par håndfulde tørrede ærter. Men nu tror jeg, du må have mig undskyldt. Jeg føler mig som en disponeret. Det vil sige, jeg trænger til en lille en på øjet.

Titania Sov blot. Jeg ta'r dig snart i mine arme.
Så skal vi sammenflettes i vor søvn,
som snerlen og den søde kaprifolie
kan sno sig om hinanden ganske blidt.
Åh, hvor jeg elsker dig, tilbeder dig.

(De sover. Puk ind)

Oberon Velkommen Puk. Se dette søde syn.
Nu har jeg helt medlidenhed med hende.
Jeg mødte hende før, på vej i skoven.
Hun plukked' blomster til sit æsel der.
Som dug, der li'som smukke runde perler
i morgensolen, skinner på en blomst.
Sådan stod tårerne i hendes øjne,
som om de skammed' sig for hendes skyld.
Da så jeg havde hånet hende grundigt,
bad hun mig meget ydmygt bære over
med hende. Denne inderdreng, jeg kræved',
ham sendte hun afsted til mit palads.
Nu har jeg altså drengen, og nu vil jeg
ophæve den fortryllelse, jeg lagde
på hendes øjne. Tag du, gode Puk,
dit æselhoved bort fra denne svend.
Når så han vågner, sammen med de andre,
så kan de drage hjemad til Athen,
og alt, hvad der er hændt i denne nat,
vil synes som et halvglemt mareridt.
Nu vil jeg først befri min alfedronning.
Bliv igen som du var før,
det normale se og hør.
Denne urt med kyskheds saft
sejrer over trolddoms kraft.
Vågn op Titania, min søde dronning!

Titania Min Oberon. Åh, sikken skræk'lig drøm.
Jeg syn's, jeg var forelsket i et æsel.

Oberon Der ligger han.

Titania Hvordan kan det gå til?
Hvor mine øjne afskyr synet af ham!

Oberon Nu er vi to forenet lykkeligt.
i morgen midnat vil højtideligt
i hertug Theseus hus vi dansen træde,
mens vi velsigner det med fest og glæde.
Når Theseus bliver gift i fryd og gammen,
de andre par skal også smedes sammen.

Puk Alfekonge, kan du høre
morgenlærken stemmen røre.

Oberon Nu, min dronning og min lykke,
må vi følge nattens skygge.
Vi kan rejse over land
raskere end månen kan.

Titania Mens vi er på vores vej,
så må du fortælle mig,
hvad der skete her i nat
dybt i skovens busk og krat.

(Oberon, Titania, Puk ud)

(Jagthorn høres. Theseus, Ægæus, Philostratus ind)

Theseus Nu byder morgensolen os velkommen,
og ønsker lykke til på vores jagt.
Philostratus! - Sørg for at hundekoblet
bli'r sluppet løs i dette tætte krat.
Stop lidt! - Hvem er mon det, som ligger der?

Ægæus Min Hertug! Det er jo min egen datter!
Der er Lysander - og Demetrius!
Og Helena er også her i skoven.
Hvad laver de dog allesammen her?

Theseus De er nok ude for at fejre Maj
og for at vise os opmærksomhed.
Ægæus er det ikke netop dagen,
hvor Hermia skal vælge, hvad hun vil?

Ægæus Jo, det er helt korrekt, min ædle hertug.

Theseus Philostratus! Få hornet til at lyde,

så vi kan vække dem af deres søvn.

(Philostratus ud. Jagthorn høres)

Helena Hvad er det?)
Lysander Hvad gør jeg her?) *(i munden på hinanden)*
Hermia Hvor er jeg?)
Demetrius Hvad er der sket?)

(De 4 unge ind, knæler for Theseus)

Theseus Godmorgen, venner. Tror I, at det er
Sankt Valentins endnu, I turtelduer.

Lysander Tilgiv, min hertug.

Theseus Rejs jer bare op.
Jeg ved jo, at I to er bitre fjender.
Hvorfor så denne smukke harmoni,
hvor I er sammen ganske uden fjendskab?

Lysander Min hertug, jeg er endnu ikke vågen
og stadig lidt forvirret. Hvad jeg gør
på dette sted, det ved jeg ikke. Men
jeg ved, at i går aftes mødtes jeg
med Hermia her i skoven. Vores agt
det var at flygte fra Athen og komme
et sted, hvor loven ikke kunne nå os.

Ægæus Det er tilstrækkeligt, ja det er nok!
Jeg kræver lovens strenge straf for dette.
De ville snige sig afsted, Demetrius, og
derved snyde både dig og mig. Dig for
din kone, og mig for min ret
til at bestemme, hun sku' være din.

Demetrius Min hertug, Helena fortalte mig
om deres planer om at løbe bort.
Jeg fulgte dem hertil i raseri
og Helena af elskov fulgte mig.
Så ved jeg ikke, hvad der skete, men
min kærlighed til Hermia svandt hen.
Nu elsker jeg igen min Helena,
det vil jeg gøre i al evighed.

Theseus Så var det heldigt, at vi mødtes her.

Jeg glæder mig til snart at høre mere.
Ægæus, der bli'r ingen rettergang.
Når jeg bli'r gift, bli'r disse par det også!
Da morgenstunden nu er skredet hen,
har jeg besluttet at aflyse jagten.
Kom med tilbage til Athen igen,
så vil vi fejre vores fælles bryllup.

(Theseus og Ægæus ud)

Demetrius Det hele synes så utydeligt
som bjergene, man ser i horisonten.

Hermia Jeg ser det hele li'som i en tåge.

Helena Jeg har' Demetrius igen hos mig.

Demetrius Mon vi er vågne eller drømmer vi.
Jeg syn's at Theseus bød os komme med.

Lysander Så er vi vågne. Lad os følge ham,
og tale om de ting, som vi har drømt.

(De 4 unge ud. Skyttel vågner)

Skyttel Kald på mig, når mit stikord kommer - så skal jeg være der som et søm.
Hov! Peder Kvæde! Bælgeflikker Piibe! ???
De er guddødemig stukket af, og har ladet mig igge her og sove!

Jeg har haft det allermest mærkværdigste syn.
Jeg har haft en drøm, som går over enhver forstand.

Intet øje har nogensinde hørt - intet øre har nogensinde set sådan en drøm som min!

Jeg troede, jeg var...jeg troede, jeg havde ... Næhæ, jeg ville da være godt tosset, hvis jeg fortalte, hvad jeg troede, jeg havde. Jeg ville da være et æsel, hvis jeg prøvede på at tyde den drøm. *(Ud)*

V AKT

Theseus palads

(Hippolyta og Theseus)

Hippolyta Jeg syn's, det lyder højst besynderligt,
det, som de unge par fortalte os.

Theseus Det er nok mere mærkeligt end sandt.
Jeg tror ej på de gamle sagn om alfer.
En gal, en elskende og en poet,
har fantasi, som forestiller sig
langt mere end fornuften kan forklare.
Den gale kan se mange flere djævle,
end selve helvede har pladser til.
Og en forelsket, som er li'så gal,
kan se en skønhed, hvor vi andre gyser.
Poetens øje ruller rundt i vanvid
imellem jord og himmel, og gi'r form
til tankespind, som ingen kendte før.
Tænk på, om natten, når man er lidt angst,
hvor let en busk kan blive til en bjørn.

Hippolyta Men alle nattens små begivenheder,
og at de alle har oplevet det,
er vidnesbyrd om mer' end fantasi.
Det tyder på en dybere sammenhæng.
På noget der er sært, forunderligt.

(Lysander, Demetrius, Hermia og Helena ind)

Theseus Her kommer vore unge elskende.
Gid jeres hjerter altid måtte være
så fuld af lykke.

Lysander Gid at endnu mere
må fylde jeres slot og bord og seng.

Theseus Tak, unge venner. Sæt Jer her hos os,
og lad os se, hvad underholdning har vi,
til at få tiden til at gå imellem
desserten og den tid, det sømmer sig
at gå i seng. Hvor er min scenemester?
Philostratus!

Philostratus *(Ind)* Her er jeg, høje Theseus.

Theseus Fortæl mig, hvilket tidsfordriv, du har.
Et skuespil? Musik? Vi må da ha'
lidt morskab, til den lange aftenstund.

Philostratus Jeg har en liste her, med alskens ting
og sager. Sig blot til, hvad I kan li':
"Om kampen mod Kentaurerne", den synges
af en eunuk med harpeakkompagnement.

Theseus Åh nej. Jeg har fortalt Hippolyta
alt om min ædle fætter Herkules.

Philostratus "Hvordan de drukne, liderlige kvinder,
i vildt begær rev Orfeus helt i stykker".

Theseus Det er et gammelt stykke, som blev spillet,
dengang jeg havde sejret over Thében!

Philostratus "Hvorledes alle muser sørged' over
den lærde mand, som sultede ihjel."

Theseus Det er en hvas og bidende satire,
som ikke passer til en bryllupsfest.

Philostratus "Det store mellemspil om Pyramus
og Thisbes elskov", "tragisk underholdning."

Theseus Tragik og morskab? Kort og langtrukkent?
Kan isen være varm? Kan så forskellige
ingredienser blandes til ét hele?

Philostratus Det er et stykke på en halv snes ord,
så kort som noget stykke, jeg har kendt.
En halv snes ord er bare ti for meget,
Så derfor er det blevet alt for langt.
Aktørerne og teksten er umulig.
Men tragisk, det er stykket sandelig,
for Pyramus, han slår sig selv ihjel.
Dog må jeg tilstå, da jeg så en prøve,
var det af latter, mine tårer løb.

Theseus Hvem er det da, der spiller med i stykket?

Philostratus Athenere med barket hud i næven,
som aldrig før har vredet deres hjerne.
De har nu redet Pegasus med dødsforagt
og lavet dette stykke som en gave.

Theseus Så vil vi se det.

Philostratus Nej, min ædle hertug,
lad vær' med det, for jeg har set en prøve.
Med mindre I vil synes, det er sjovt,
at se hvordan de kæmper og de pines,
alene for at hædre Jer idag.

Theseus Jeg vil nu gerne se det skuespil.
For det kan aldrig være ganske spildt,
når kærlighed og uskyld driver værket.
Bring du dem ind. Vi indta'r vores pladser.

(Philostratus ud)

Hippolyta Jeg synes nu, det er forkasteligt
at drive gæk med simple folks umage.

Theseus Det vil vi heller ikke gøre, kære.

Hippolyta Han si'r jo, de er helt umulige.

Theseus Det, der tæller, det er tanken bag,
og ikke gaven eller dens værdi.
En tunge, som af kærlighed bli'r bundet,
og som genert kun stammer ordet frem,
kan efter min formening sige mere
end strøm af ord fra en veltalende.

Philostratus *(Ind)* I bad derom: Prologen er parat.

Theseus Så lad ham komme.

(Philostratus ud)

(Trompetfanfare)

(Kvæde ind, og efterhånden som de nævnes: Pyramus, Thisbe, Tuud/Mur Tyndben/Måneskin og Dyvel/Løve.)

Kvæde Nu tror jeg, I er spændt på, hvad der sker.
Det kan I ganske roligt også være.
Den stolte Pyramus, ham ser I her.
Den smukke Thisbe her, det er hans kære.
Og manden som er tværet ind i kridt,
han spiller muren, som de unge skiller.
Og gennem revnen hvisker de så tit.
Forelskede de har så mange griller.
Og denne mand med hue og med lygte
skal forestille måneskinnets lys.
I ved jo nok, de elskende, de søgte
ved Ninus grav, om natten, elskovs gys.
Det skrækkelige dyr, er løven, som
fik Thisbe til at flygte, da hun kom.
Hun taber kappen, da hun løber væk
og løven pletter den med blod fra munden.
Så kommer Pyramus, så ung og kæk.
Han finder kappen liggende på grunden.
Straks trækker han sit voldsomt skarpe sværd,
og støder det til skæftet i sit bryst.
Da Thisbe ser han ligger livløs der,
ta'r hun hans dolk og søger dødens trøst.
Den handling, jeg har prøvet at skitsere
vil truppen som eksempel statuere.

(Kvæde, Skyttel, Piibe, Dyvel og Tyndben ud)

Tuud/mur I stykket her, der faldt det sådan ud,
at jeg skal være mur. Mit navn er Tuud.
Sådan som jeg ser ud, kan I forstå,
der rigtig mange huller være må.
Igennem denne revne, som I ser,
er det, de unge elskende hvisker.

Pyramus *(Ind)* Oh, dunkle nat. Så sort som man kan se.
Oh, nat som bryder frem, når dag er omme.
Sortladne nat, ak ve, ak ve, ak ve.
Jeg frygter, Thisbe hun har glemt at komme.
Og du, Oh mur, Oh søde, kære mur,
som stander her og danner naboskel.
Du mur, Oh mur, Oh søde, kære mur,
vis mig din sprække, jeg vil skue selv.
Tak, rare mur. Gid Gud vil gi' dig støtte.
Hvad ser jeg her? Min Tisbe ej jeg ser.
Du onde mur, du er til ingen nytte.
Forbandet være dine sten og ler.

Thisbe *(Ind)* Oh mur, du har så ofte hørt mig tude.
Fordi du skiller mig og Pyramus.
Mit hoved har jeg hvilet mod din pude.
Så meget af mit hår er i din puds.

Pyramus Jeg ser en røst. Nu rask til sprækken hen.
Mon det er Thisbes ansigt, jeg kan høre?
Thisbel

Thisbe Mon det er dig, min egen ven?

Pyramus Du ved min hu, den står til dig, for føre
dig til mit hus som brud, det er min agt.

Thisbe Med smukke ord. Din tunge er belagt.

Pyramus Med hede kys jeg dækker denne sprække.

Piibe/Pyr. Så'n kan du sprækken - ikke mig - bedække.

Pyramus Vil du mig møde straks ved Ninus gravsted.

Thisbe I liv og død! Jeg skynder mig straks af sted.

(Skyttel og Piibe ud)

Tuud/Mur Nu går jeg, stille som I så mig komme.
Min rolle som en mur er nemlig omme.

(Tuud ud. Dyvel/Løve og Tyndben/Måneskin ind)

Dyvel/Løve I damer, med de blide, sarte hjerter,
som ryster for en mus og for en slange,
tag det nu roligt selv om løven er der,
og sku' den brøle, så bliv ikke bange.
For jeg er snedker Dyvel, rar af sind, og
løven, som I ser, er kun et skind.
I ved jo godt, at skindet kan bedrage,
så hvis I skriger, ta'r jeg mig af dage.

Tyndben/Måne Den lygte her præsti ....
Denne hersens lygte repræside ....
Mig og så lygten her skal forestille at
være månen, der skinner.

(Thisbe ind)

Thisbe Her har vi graven. Hvor er nu min elsker?

Dyvel/Løve Åh. *(Brøler)*

(Thisbe løber ud, taber kappen. Løven river i kappen. Dyvel/Løve ud. Pyramus ind)

Pyramus Du søde måne, tak fordi du skinner.
Jeg takker dig, fordi du skinner klart.
Ved skæret af dit skin, jeg tror, jeg finder
min egen Thisbe. Ih, hvor bli'r det rart.
Men stands - oh skræk!
Nu mærke læg!
Hvad rædsomt er der sket?
Mit øje, sku
på denne gru,
som aldrig før er set.
Din kappe god
er rød af blod!
Jeg føler skæbnens slag.
Oh ve, oh gråd
din livsens tråd
blev klippet her i dag.
Natur, hvorfor bli'r løver tolereret?
Min Thisbe er - nej var - så skøn en mø.
Hun er af løven blevet defloreret.
Hvorfor sku' netop hun så grusomt dø?
Kom tårer, flæb.
Kom sværd og dræb
den Pyramus, du ser.
Det venstre bryst,
hvor hjertets lyst
skal aldrig banke mer. *(Stikker sig)*
Nu blodet flød.
Nu er jeg død.
Min sjæl til himmels kør'
Min tunge slår knæk.
Du måne, gå væk. *(Månen ud)*
Jeg dør, jeg dør, jeg dør.

(Thisbe ind)

Thisbe Vågn op, vær sød.
Hvad! er du død?
Oh Pyramus, min kære.
Hans stemme tav,
er død. En grav
skal nu hans hjemsted være.
Hans læber blå
hans næse rød
hans kinder gule, kønne.
De er nu væk.
Oh ve, oh skræk!
Hans øjen, porregrønne.
Oh norner tre
Kom, dræb mig med,
nu, I er godt i gang.
Mit livslys brænder
i begge ender,
men vægen er for lang.
Nu tunge, ti!
Jeg bli'r til lig.
For sværdet vil jeg dø! *(Stikker sig)*
Farvel, oh venner!
Her Thisbe ender
sit liv. Adjø, adjø.

(Philostratus ind)

Theseus Så er der kun Måneskin og Løven til at begrave de døde. - Og så muren.

Skyttel Nej, jeg kan forsikre Dem for, at muren, den er reven ned. Ku' De nu tænke Dem at se en epilog, eller vil De hellere høre en folkedans?

Theseus Ingen epilog - ellers tak. Jeres spil behøver ingen undskyldning. Det er nok, at skuespillerne er døde. Jeres trup har overrasket os med en yderst bemærkelsesværdig fremførelse, som jeg sent vil glemme. Philostratus! Sørg for at disse hædersfolk bliver rigeligt beværtet og belønnet.

(Klokken slår tolv. Philostratus og håndværkerne ud)

Theseus En klang af malm forkynder midnatstimen.
Nu er det tid, hvor alfer kommer frem.
Jeg tror, vi sover over os i morgen,
for dette uforlignelige spil har fået tiden til at løbe rask.
Til sengs, I mine venner. Vi vil feste
de næsten fjorten dages tid endnu
med flere løjer og med lystighed.

(Alle ud. Puk ind)

Puk

Ulve månehyl udstøder,
løver brøler højt af sult.
I kaminen lurer gløder,
medens uglen tuder hult.
Nu er midnatstimen slået,
alle grave åbnes brat.
Ånderne er genopstået
til en kirkegårdstagfat.
Og vi alfer gerne følger
månens gang på himlen hid.
Vi os helst for solen dølger.
Natten er vor bedste tid.
Frem med glæden! Ej en mus
må forstyrre dette hus.
Nu vi kommer her til fest,
bringer lykken med som gæst.

(Oberon, Titania og alferne ind)

Oberon

Nu vil lyset op vi blænde.
Lad kaminild atter brænde.
Hver en alf og ånd med list
hop så let som fugl på kvist.

Titania

Løb omkring med dansetrin,
lyt til alfemelodi'n.
Med en alfs bevågenhed
vi velsigner dette sted.

Oberon

Indtil dagen bryder frem
bliver vi i dette hjem.
Brudesengen vil vi finde,
og velsigne mand og kvinde.
Hvad undfanges dér i nat,
altid vil ha' lykken fat.
Derfor alfer, løb omkring.
Til hvert kammer lykke bring.
Rask afsted små alfer: fly!
mød mig her ved morgengry.

(Oberon, Titania og alfer ud)

Puk *(Til publikum)*
Hvis vi skygger har jer krænket,
mens I her har siddet bænket,
skal I ikke blive vrede:
Vi har aldrig vær't til stede.
Tæppet, det gik fra på skrømt,
alt, er noget I har drømt.
Hvis nu, på den anden side,
I har set, hvad I kul lide,
og vi har den sjældne lykke,
at I syntes om vort stykke,
sid så ikke der så tavs,
men giv os en god applaus.
og - sa sandt jeg hedder Puk -
skal I få mit bedste buk.